

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: V. S., nar. X
st. příslušník X
bytem X
zastoupen Tomášem Verčimákem, advokátem
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
Poštovní schránka 121, 143 00 Praha 4

za účasti: A. P., nar. X
st. příslušnice X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2023, č. j. OAM-44670-16/DP-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2023, č. j. OAM-44670-16/DP-2022, **se z r u š u j e a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení **11 228 Kč**, a to do **30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Tomáše Verčimáka.
- III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce dne 31. 10. 2022 podal žalovanému žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 3. 2023, č. j. OAM-44670-16/DP-2022 (dále „napadené rozhodnutí“) byla žádost žalobce zamítnuta podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a povolení k dlouhodobému pobytu mu nebylo uděleno. Jako důvod žalovaný uvedl existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce při svém pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu.
2. Svůj postup odůvodnil tím, že od jedné z bezpečnostních složek státu získal informaci č. j. D194/2022-OAM v režimu utajení (stupeň „důvěrné“), která popisuje skutečnosti, na jejichž základě lze dospět k závěru, že žalobce ohrožuje bezpečnost České republiky. S odkazem na judikaturu správních soudů žalovaný popsal, že utajovaná informace popisuje konkrétní jednání žalobce ve vztahu ke konkrétním skutečnostem týkajícím se zejména jeho pracovního života, včetně zasazení do časového rámce, skutečnosti jsou popsány do detailu a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací též přesvědčivě. Jednání žalobce spočívá v prosazování zájmů Ruské federace a nelze ho časově ohraničit na období po napadení Ukrajiny. Zároveň je lze podřadit pod pojem „ohrožení bezpečnosti státu“ ve smyslu ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, neboť směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem. Žalovaný současně vycházel z toho, že není nutné, aby svým jednáním cizinec přímo bezpečnost státu ohrožoval, ale dostačuje, aby jeho jednání či chování bylo způsobilé vystavit bezpečnost ČR v ohrožení. Dále vycházel z premisy, že žádá-li cizinec o vydání pobytového oprávnění, je třeba hodnotit jeho dosavadní jednání ve vztahu k možnosti ohrožení bezpečnosti státu přísněji, než by tomu bylo například v případě rozhodování o jeho správním vyhoštění z území České republiky.
3. Žalovaný se dále zabýval dopadem svého rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Uvedl, že v případě žalobce, jehož pobyt na území představuje ohrožení bezpečnosti České republiky, by bylo možné veřejný zájem na tom, aby se na území nezdržoval vyvážit toliko skutečností, že napadeným rozhodnutím dojde k mimořádně závažnému zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalovaný shledal, že žalobce žije na území ČR od roku 2015, nejprve za účelem studia a s platností od 09. 03. 2022 na základě zaměstnanecké karty za účelem zaměstnání u zaměstnavatele Rosatom Central Europe, odštěpný závod, u kterého mu však k datu 31. 08. 2022 pracovní poměr skončil. Nového zaměstnavatele žadatel správnímu orgánu nenahlásil. Dle doloženého potvrzení o studiu je žadatel od 01. 10. 2022 studentem magisterského navazujícího studijního programu Andragogika a personální řízení na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy. Z živnostenského rejstříku žalovaný zjistil, že žalobce disponuje s platností od 22. 08. 2022 do 15. 08. 2023 živnostenským oprávněním. S účinky ke dni 8. 3. 2023 byla žalobci zrušena platnost zaměstnanecké karty z důvodu existující obavy, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Na území České republiky nevlastní žádnou nemovitost, která by vyžadovala jeho osobní starost. Od roku 2020 žije na území ČR s manželkou, paní A. P., nar. X, st. přísl. X, a to na základě povolení k

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny s platností od 2020 do 15. 08. 2023. Jiné rodinné vazby žalobce na území ČR žalovaný nezjistil. Žalovaný uzavřel, že zamítnutím žádosti žalobce nedojde ke vzniku nerovného postavení z hlediska pobytových statusů manželů, neboť v důsledku tohoto rozhodnutí nepřímo pozbyde pobytové oprávnění i jeho manželka a oba tak budou moci začít vést rodinný (manželský) život v zemi původu, případně jiné zemi. Napadené rozhodnutí tak není nepřiměřeným vzhledem k soukromí žalobce a jeho rodinným vazbám. Negativní zjištění v žalobcův neprospěch nad zásahem do soukromého a rodinného života převáží.

4. Žalovaný rovněž posuzoval adekvátnost následků spojených se zamítnutím žádosti žalobce s důvody, které správní orgán vedly k tomuto zamítnutí. K uvedenému žalovaný uvedl, že žalobce je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je podle všeho dobrý, a tedy v případě návratu do Ruské federace není jeho věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti. Informace poskytnuté příslušnou bezpečnostní složkou jsou dle názoru správního orgánu natolik závažné, že popsané následky jsou těmito důvody adekvátní. Ostatně je to sám žalobce, který svým vlastním jednáním ohrožuje bezpečnost České republiky a jejích obyvatel. Jestliže takto o své vlastní vůli jedná, nemůže od státních orgánů České republiky očekávat, že mu toto budou i nadále umožňovat tím, že mu vydají pobytové oprávnění.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

II.1 Částečná nepřezkoumatelnost rozhodnutí

5. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí trpí vadou částečné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje požadavky § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), včetně speciální úpravy obsažené v § 169m zákona o pobytu cizinců. Žalobce konkrétně uvádí, že v napadeném rozhodnutí nebyla vyjevena alespoň podstata utajovaných informací (srov. rozsudek NSS ze dne 07. 02. 2022, čj. 10 Azs 438/2021 - 47). Žalovaný se řádně nevypořádal s důkazními návrhy žalobce obsaženými zejména v podání ze dne 17. 1. 2023 prokazujícími tvrzení o hodnotovém nastavení žalobce ve vztahu k jednání ruského režimu po napadení Ukrajiny. Tyto důkazní návrhy žalovaný souhrnně odmítl pro nadbytečnost či z formálních důvodů, a pokud některé z nich provedl, není zřejmé, co z nich zjistil. Uvedené nedostatky pak brání soudu, aby mohl napadené rozhodnutí věcně přezkoumat, a to včetně přezkumu nad rámcem žalobních bodů, který vyplývá z judikatury správních soudů ve věcech přezkumu rozhodnutí založených na utajovaných skutečnostech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, čj. 7 As 5/2008-63, č. 1951/2009 Sb. NSS).
6. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je založeno na utajovaných informacích, z nichž vyplývá, že žalobce představuje hrozbu pro bezpečnost České republiky. Podle § 169m odst. 3 zákona o pobytech cizinců (které je ve vztahu speciality k § 68 správního řádu) má být v odůvodnění takového rozhodnutí pouze odkaz na utajovanou informaci a případné zhodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince. Žalovaný dále uvádí, že se všemi důkazními návrhy žalobce v textu odůvodnění rozhodnutí vypořádal a také odůvodnil, proč neprovedl požadovaný výsledek žalobce.

II.2 Paralelní vedení souvisejících řízení různými orgány

7. Žalobce shodně jako ve správním řízení namítá nezákonnost paralelního vedení souvisejících řízení různými orgány. Žalobce konkrétně vytýká nezákonnost provedené atrakce řízení

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále „Komise“) v případě správního řízení o zrušení zaměstnanecké karty žalobce (správní řízení, které vyústilo rozhodnutím vydaným dne 8. 3. 2023, pod č. j. MV-158560-16/SO-2022) (dále jen „řízení o zrušení zaměstnanecké karty“). Zvolený procesní postup, kdy o souvisejících věcech, založených na shodných rozhodných skutečnostech (utajované informace založené pod č. j. D194/2022-OAM činily podstatný a v zásadě jediný důvod pro vydání rozhodnutí v obou věcech), rozhodovaly různé orgány veřejné správy, byl učiněn v rozporu s ust. § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu, a šel k tíži žalobce.

8. Žalovaný k této námitce uvádí, že paralelní vedení souvisejících řízení různými orgány neodporuje zákonu. Žalovaný uvádí, že Komise je orgánem žalobci nadřízeným, disponující násobně lepším odborným vybavením než žalovaný, a proto shledává postup dle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu za logický. O žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia žalovaný rozhodl později než Komise, a to v duchu vzájemného souladu postupu v obou věcech (§ 8 odst. 1 správního řádu), které spolu souvisejí. Bez ohledu na uvedené jde nicméně o dvě různá řízení, a pokud žalobce chtěl, aby vyjádření, které poskytl k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci zrušení zaměstnanecké karty, bylo bráno v potaz i v řízení o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, pak toto své vyjádření měl správnímu orgánu předložit.

II.3 Nedostatečné zjištění skutkového stavu věci

9. Žalobce žalovanému dále vytýká neúplné zjištění skutkového stavu. Žalovaný v rámci zjišťování skutkového stavu neuplatnil zásadu vyšetřovací dostatečně vyváženě ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, která souvisí s povinností vyvažovat dotčené zájmy osob. Žalobce má za to, že dokazování je třeba doplnit. Žalobce vyčítá žalovanému, že v řízení jednoznačně přičetl rozhodující roli utajené informaci a upozadil okolnosti, které svědčí o hodnotovém nastavení žalobce. Kromě toho, že napadené rozhodnutí je téměř výhradně založeno na utajované informaci, která nebyla žalobci zpřístupněna, namítá, že žalovaný neúplně posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, přičemž uvádí hlediska, z jakých měl uvedené skutečnosti prověřovat. Z napadeného rozhodnutí vlastně ani není známo, jaký skutkový stav byl zjištěn, a to zejména v části hodnotového nastavení žalobce. Závěr žalovaného o tom, že žalobcova podpora Ukrajiny by mohla být krycím jednáním, je dílem v rozporu s tím, co objektivně mohlo vyjít v řízení najevo, dílem je vystaven na čistých spekulacích a domněnkách žalovaného, případně selektivního vytržení nebo zdůraznění určitých částí doložených informací či jejich zcela nesprávné interpretaci a redukci (srov. kritiku selektivního hodnocení poznatků v pobytových věcech např. v rozsudku NSS ze dne 26. 09. 2018, čj. 10 Azs 68/2018 - 39, body 19 a 20). Navrhovaným výsledkem žalobce měl být prokázán zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (včetně života jeho manželky), bylo jím možné i ověřit, zda se žalobce podporou Ukrajiny po jejím napadení Ruskem snažil zakrývat své údajně závadové jednání plynoucí z utajovaných informací. Žalovaný postupoval nezákonně, pokud navrhovaný výsledek neprovedl (k tomu poukazuje na rozsudek NSS ze dne 03. 11. 2022, čj. 10 Azs 202/2022 - 47).
10. Žalobce opětovně popsal dobu a účel svého dosavadního pobytu na území ČR, zdůraznil, že významná část jeho pracovního poměru u Rosatom ČR (žalobce zde pracoval od 12. 8. 2021 do 31. 8. 2022) proběhla v omezeném režimu z domova vzhledem k platnosti protipandemických opatření. V době zaměstnání u Rosatom ČR zastával pozici obchodního zástupce pro střeoevropský prostor (zejména ČR, SR a Maďarsko, pak Rumunsko, Bulharsko, Srbsko a Slovinsko), přičemž druh práce se týkal dvou okruhů zaměření: (i) vyhledávání a dojednávání obchodní spolupráce, analýza místního trhu (typicky konkurence, ceny, technická

kompatibilita, licence, zájem potenciálních partnerů) pro dodavatelskou činnost Rosatom ČR (vždy se jednalo o civilní produkty), (ii) vyhledávání partnerů a subdodavatelů z České a Slovenské republiky pro výstavbu a stavebně-technické zabezpečení, resp. rozšíření, atomové elektrárny v maďarské obci Paks. O osudu výsledků své práce neměl nejmenší povědomí, zodpovídal se řediteli Rosatom ČR, panu Zdeňku Šimovi, a regionálnímu managementu v mateřské Rosatom Central Europe Kft. v Maďarsku. Současně navrhl svědecké výsledky těchto i dalších osob k prokázání těchto tvrzení. Koncem srpna 2022 získal i živnostenské oprávnění, které si zařídil za účelem další možnosti výdělků (příkladem uvádí potenciální spolupráci s CreativeDock a.s.).

11. Manželka, která s ním na území ČR žije od roku 2020/2021 pracuje ve společnosti SAP jako HR a vydělá měsíčně cca 42 000 Kč hrubého. V současné době žalobci v důsledku ztráty možnosti zaměstnání finančně vypomáhá i jeho sestra, paní M. S., která trvale pobývá v Německu. Žalobce nemůže vycestovat na území Ruska z obavy o vlastní život, zdraví a lidskou důstojnost, a to kvůli možným perzekucím za pomoc ukrajinským uprchlíkům, prosazování svých vlastních názorů (v podobě podpory Ukrajiny - finanční i veřejné v online prostoru), a možnému vynucování účasti na válečné mašinerii armády Ruska, která se evidentně dopouští dobře zdokumentovaných válečných zločinů na Ukrajině. V Rusku byl žalobce naposledy v červnu 2020. Výslech své setry, paní M. S., žalobce navrhl k důkazu.
12. Žalovaný k uvedenému uvádí, že řízení o získání pobytového oprávnění není ovládáno zásadou vyšetřovací, je na žadateli a též v jeho zájmu, aby správnímu orgánu předkládal veškeré důkazy a přednášel patřičná tvrzení. Žalobce má tak zejména tvrdit rozhodné skutečnosti stran soukromého a rodinného života, které zná nejlépe on sám, žalovaný může vycházet pouze ze skutečností, které jsou mu známy z úřední činnosti. Ačkoli žalobce žádnou takovou relevantní okolnost neuvedl, žalovaný přesto dopad rozhodnutí na rodinný život žalobce hodnotil. Přitom dospěl k závěru, že s ohledem na oddělené soužití žalobce a jeho manželky do roku 2020 (žalobce studoval v ČR, jeho manželka žila v Rusku), je zřejmé, že manželé jsou schopni žít i odděleně.
13. V případě žalobce pak nevydání povolení k trvalému pobytu či jakémukoli jinému pobytovému oprávnění odpovídá naléhavé společenské potřebě a je přiměřené ochraně bezpečnosti ČR.
14. K žalobcem vysloveným obavám z návratu do Ruské federace, které byly vzneseny až v řízení o žalobě, žalovaný uvádí, že se jedná o žalobcova ničím nepodložená tvrzení. Žalobce je státním občanem Ruské federace nikoliv ukrajinským státním občanem, tedy nelze automaticky předpokládat, že by při návratu Ruské federace byl pronásledován. Nemožnost návratu do země původu z žalobcem deklarovaným důvodů se navíc zjišťuje a prověřuje v jiném řízení.

II.4 Odejmutí možnosti účinně uplatňovat procesní práva

15. Žalobce namítá, že žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, když mu nedal možnost se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí tím, že zůstal u obecného konstatování, co z obsahu utajované informace vyplývá (srov. rozsudek NSS čj. 10 Azs 438/2021-47, bod 26). Žalobce se dovolává detailního přezkumu utajované informace zejména v tom ohledu, zda je obsah utajované informace dostatečně individualizován právě ve vztahu k jeho osobě a jemu přičitatelnému jednání. Dále se dovolává přezkumu, zda se nejedná o spojení obecně známých skutečností (např. ve vztahu k Rusku, činnosti Rosatom ČR nebo její maďarské matky, snahy zpřetrhat obchodní vazby na Rusko ve změněné geopolitické situaci) s určitými individuálními poznatky k osobě žalobce (např. jen fakt, že měl pracovní poměr v Rosatom ČR), které však

samy o sobě žádnou obavu vyvolávat nemusí a které mohou být lehce vysvětlitelné, pakliže by k tomu žalobce dostal šanci.

16. Pokud žalovaný po doručení vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí nechtěl vyhovět procesnímu návrhu žalobce přiblížení bližší podstaty utajovaných informací, a tedy opakovaného seznámení s podklady, a zároveň směřoval k zamítnutí žádosti, měl předtím žalobce o svém postupu informovat, aby měl prostor na procesní reakci a obranu ještě před vydáním napadeného rozhodnutí.
17. Pokud žalovanému nemělo být jasné, co žalobce svými důkazními návrhy konkrétně sledoval, případně jím předložené doklady nestačily k prokázání určitých tvrzení, měl ho dle § 4 odst. 2 a § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat k podrobnější či jasné specifikaci jeho návrhu.
18. Porušením každé z výše uvedených dílčích procesních vad ve svém souhrnu došlo k nezákonnému zkrácení procesních práv žalobce - zejm. možnosti procesní obrany formou předkládání tvrzení a navrhování důkazů, což mělo dopad na zákonnost napadeného rozhodnutí (ke kumulativnímu účinku méně podstatných procesních vad na zákonnost rozhodnutí srov. rozsudek NSS ze dne 08. 10. 2020, čj. 1 As 218/2019-28).
19. Žalovaný ve svém vyjádření především odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, podle které procesní omezení účastníků řízení spojená s legitimním znepřístupněním utajovaných informací musejí být vyvážena tak, aby byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tj. ochraně bezpečnosti státu a dalším ústavně aprobovaným zájmům [viz nálezy ze dne 12. 7. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 11/2000 (N 113/23 SbNU 105; č. 322/2001 Sb.) nebo nálezy ze dne 6. 9. 2007 sp. zn. II. ÚS 377/04 (N 136/46 SbNU 283)]. Toto vyvážení je v daném případě zajištěno prostřednictvím správního soudu při přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 3116/21 či rozsudek ESLP ze dne 26. 11. 2015 ve věci *Regner proti České republice* č. 35289/11).
20. Žalovaný tedy není bezpodmínečně povinen zpřístupnit utajované informace či sdělit jejich obsah. Podle judikatury jde však o míru záruk, které právní řád účastníkovi řízení (zde žalobci) při rozhodování na podkladě utajovaných informací poskytuje (obdobně též nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 22/20).
21. Žalovaný přiznává, že konstatování důvodu pro zamítnutí žádosti v dané věci je do jisté míry obecné, pokud by však žalovaný žalobci obsah utajovaných informací sdělil, postrádala by jejich ochrana utajením smysl. *Podstata důvodů žalobci sdělena byla. Pro srovnání žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 270/2021 a sp. zn. 10 Azs 521/2021 a dále na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 4. června 2013 ZZ v. Secretary of State for the Home Department*, č. 300/11.
22. Žalovaný uvádí, že podle § 4 odstavce 2 správního řádu poskytují správní orgány pouze přiměřené poučení o procesních právech a povinnostech, nikoliv o hmotném právu tedy o tom, jaké důkazy mají předkládat, aby se svou žádostí úspěšly, tato povinnost neplyne ani z § 45 odst. 2 správního řádu, který směřuje na postup při odstranění vad žádosti, nikoli nedostatků dokazování. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 – 214.

II. 5 Nesprávné právní posouzení věci

23. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Žalobce žalovanému vytýká nesprávné právní posouzení aplikovaných norem, konkrétně § 36 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 46 odst. 5

zákona o pobytu cizinců. Přitom odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, čj. 10 Azs 438/2021-47, č. 4328/2022 Sb. NSS.

24. Žalobce se domáhá, aby soud věcně přezkoumal napadené rozhodnutí zejména pohledem extenzivního výkladu práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě a zprostředkovaně též čl. 47 Listiny základních práv EU, konkrétně tedy, zda by ukončení pobytu žalobce a jeho vycestování mělo tak závažný dopad, aby došlo ke zvýšení bezpečnosti celé České republiky, zamezení závažného ohrožení veřejného pořádku či ohrožení mezinárodních vztahů České republiky. Tyto neurčité pojmy představují mnohem důležitější veřejné zájmy než například odejmutí povolení k pobytu někomu, kdo je například opakovaně trestně odsouzen. Zasahování či ohrožování těchto hodnot musí být mnohem výraznější, než je tomu u jiných podmínek pro zrušení pobytových oprávnění.
25. Žalobce je rovněž názoru, že žalovaný překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, či spíše uplatnil přepjatý formalismus, a to ve vztahu k aplikaci ust. § 9 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 46 odst. 5, § 56 odst. 1 písm. g) a § 169m zákona o pobytu cizinců. V režimu „důvěrné“ se dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále „zákon o utajovaných informacích“), jedná o utajované informace, jejichž vyjádření může způsobit prostou újmu zájmům České republiky (např. zhoršení vztahů s cizí mocí, bojeschopnosti, ohrožení bezpečnosti jednotlivce spod.) Jen stěží si lze představit, že by individuální jednání žalobce v rámci Rosatom ČR na běžné pozici takřka obchodního zástupce mělo ve svém důsledku poškodit bojeschopnost České republiky, případně způsobit zhoršení jejích mezinárodních vztahů nebo ohrozit bezpečnost kohokoli. Na osobu žalobce nelze hledět optikou současného geopolitického nastavení, která byla zcela jiná v době, kdy žalobce pro Rosatom ČR pracoval. Sama Komise pak uznala, že „prvotní“ utajovaná informace (D41/2022-OAM) snad měla být obecnějšího charakteru.
26. Žalobce se dále domáhá, aby soud věcně přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu nezbytnosti zásahu do jeho práv, včetně práva na soukromý a rodinný život, což se týká i manželky žalobce.
27. Žalobce argumentuje nepřiměřeností napadeného rozhodnutí s ohledem na stav jeho studia na vysoké škole v ČR, existenci nájemního poměru, který nelze okamžitě ukončit, možnost opětovného získání pobytu na území schengenského prostoru apod.
28. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že z textu žaloby není úplně patrné, v čem přesně spočívá nesprávné posouzení věci. Stejně tak není zřejmé, v jakém směru žalovaný překročil meze správního uvážení, když pouze poukazuje na obecnost informace, kterou žalovaný vůbec nepoužil jako podklad pro vydání rozhodnutí. Proto se k uvedenému neumí vyjádřit.

III.

Nakládání s utajovanými informacemi v průběhu soudního řízení

29. Nakládání s utajovanými informacemi v soudním řízení upravuje § 133 zákona o utajovaných informacích. Podle odst. 2 tohoto ustanovení se dokazování v soudním řízení provádí tak, aby byla šetřena povinnost zachovávat mlčenlivost o utajovaných informacích obsažených ve výsledcích šetření nebo v údajích z evidencí zpravodajských služeb nebo policie. K těmto okolnostem lze provést důkaz výsledkem jen tehdy, byl-li ten, kdo povinnost mlčenlivosti má, této povinnosti příslušným orgánem zproštěn; zprostit mlčenlivosti nelze pouze v případě, kdy by mohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie; přiměřeně se postupuje i v případech, kdy se důkaz provádí jinak než výsledkem. Odst.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

3 stejného ustanovení upravuje postup při oddělení utajované části spisu: Úřad označí okolnosti uvedené v odstavci 2, o kterých tvrdí, že ve vztahu k nim nelze zprostit mlčenlivosti, a předseda senátu rozhodne, že části spisu, k nimž se tyto okolnosti váží, budou odděleny, jestliže činnost zpravodajských služeb nebo policie může být ohrožena nebo vážně narušena; do oddělených částí spisu účastník řízení, jeho zástupce a osoby zúčastněné na řízení nahlížet nemohou. V ostatním nejsou ustanoveny zvláštního právního předpisu o dokazování, označování částí spisu a nahlížení do něj dotčena.

30. Z citovaného ustanovení a judikatury Nejvyššího správního soudu k němu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2010, č. j. 1 As 83/2009-60) vyplývá, že se soud musí seznámit s utajovanými informacemi a posoudit, zda je možné je účastníku řízení zpřístupnit. Nelze-li je mu poskytnout v plném rozsahu, musí zvážit, zda mu je možné poskytnout alespoň anonymizované či agregované údaje. Pakliže není možné poskytnout ani takto omezené informace, není soud vázán žalobními námitkami a napadené rozhodnutí přezkoumá v plném rozsahu i nad rámec žalobních bodů. Přezkoumatelnost rozhodnutí je tímto zajištěna. Je to soud, kdo je zárukou řádného a úplného přezkumu důvodů rozhodnutí, a jež je garantem práva na spravedlivý proces.
31. V souladu s výše uvedenou judikaturou se všichni členové rozhodujícího senátu dne 17. 7. 2023 seznámili s obsahem utajované informace evidované žalovanou pod č. j. D109/2022-OAM, z níž napadené rozhodnutí vychází. Učinili tak v souladu s § 58 zákona o ochraně utajovaných informací mimo dokazování prováděné podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

IV.

Posouzení žaloby

32. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal rozhodnutí na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů a částečně i nad jejich rámec (k tomu podrobněji níže), včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při tom naznal, že žaloba je důvodná.
33. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré písemnosti potřebné pro rozhodnutí soudu jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009).
34. Soud zejména předesílá, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. Tyto závěry lze vztáhnout i na rozsah povinnosti odůvodnění správních orgánů.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

35. Jádrem sporu je otázka, zda zjištění bezpečnostní složky státu, klasifikovaná jako utajované informace podle zákona o utajovaných informacích ve stupni „důvěrné“, představovala dostatečný podklad pro závěr o důvodnosti nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu, a zda tedy byly důvodem pro zamítnutí jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 56 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Tato otázka se v různém rozsahu prolíná i do jednotlivých žalobcem uplatněných námitek, které jsou s ohledem na nemožnost jiné obrany (rozhodný podklad pro vydání napadeného rozhodnutí spočívá v utajované informaci) směřovány převážně do procesních nedostatků napadeného rozhodnutí a vad řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo.
36. Vypořádáním otázky představující jádro sporu tak současně dojde i k částečnému vypořádání námitek uvedených v kapitole II. 1 tohoto rozsudku (námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku z důvodu nevyjevení podstaty utajovaných informací), kapitole II. 3 (v části týkající se nemožnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí z důvodu obecnosti poskytnutých utajovaných informací) a kapitole II. 5 [v celé části, neboť jde o námitku překročení mezí správního uvážení či příliš restriktivního výkladu ust. § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců].
37. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil (překročil meze správního uvážení či přijal příliš restriktivní výklad), pokud nevyjevenému jednání žalobce přisoudil význam způsobující vznik prosté újmy zájmům České republiky. Žalobce přitom poukázal na skutečnost, že jen stěží lze působení žalobce ve společnosti Rosatom ČR považovat za jednání vedoucí např. ke zhoršení vztahů České republiky s cizí mocí, ohrožení bezpečnosti jednotlivce či ohrožení bojeschopnosti apod. Ohrožení bezpečnosti státu tak jen z podstaty věci nemohlo vzniknout.
38. Podle § 3 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací prostá újma zájmu České republiky přitom vznikne vyzrazením utajované informace neoprávněné osobě nebo zneužitím utajované informace, které může mít za následek (i) zhoršení vztahů České republiky s cizí mocí, (ii) ohrožení bezpečnosti jednotlivce, (iii) ohrožení bojeschopnosti ozbrojených sil České republiky, Organizace Severoatlantické smlouvy nebo jejího členského státu nebo členského státu Evropské unie, (iv) ohrožení bezpečnostních operací nebo činnosti zpravodajských služeb, (v) ohrožení činnosti Organizace Severoatlantické smlouvy, Evropské unie nebo jejich členského státu, (vi) zmaření, ztížení anebo ohrožení prověřování nebo vyšetřování zvláště závažných zločinů nebo usnadnění jejich páčání, (vii) vznik nezanedbatelné škody České republice, nebo (viii) závažné narušení ekonomických zájmů České republiky.
39. Pokud tedy žalobce argumentuje tím, že jednání jednotlivce, kterým je žalobce, není z povahy věci způsobilé způsobit újmu uvedenou pod body (i) až (iii) bodu 38. tohoto rozsudku, opomíjí, že podle stejného zákonného ustanovení prostá újma může vzniknout i v podobě napomáhání zvláště závažné trestné činnosti (ad vi), vzniku nezanedbatelné škody ČR (ad vii) nebo závažného narušení ekonomických zájmů ČR (ad viii). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na str. 3 zabýval hodnocením pojmu „bezpečnost státu“ a s ohledem na obsah poskytnutých utajovaných informací dospěl k závěru, že jednání žalobce je způsobilé ohrozit bezpečnost České republiky. Soud s hodnocením pojmu bezpečnosti provedeným žalovaným souhlasí, neboť újma může spočívat nejen v ryze bezpečnostních záležitostech [viz body (i) až (v) bodu 38. tohoto rozsudku], ale též v napomáhání zvláště závažné trestné činnosti [viz bod (vi) výše] či v oblasti ekonomické [viz body (vii) až (viii) výše].
40. Jádrem přezkumu prováděného zdejším soudem je nicméně skutečnost, zda informace obsažená v utajené zprávě *in concreto* představuje jednání, které naplňuje skutkovou podstatu § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

41. Podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců platí, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) se neudělí, jestliže existuje důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu.
42. Podle § 46 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců pak platí, že před vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nebo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d nebo rozhodnutí o zrušení platnosti tohoto povolení ministerstvo posoudí přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
43. Při vypořádání této stěžejní otázky se soud bude věnovat jak procesním aspektům přezkumu rozhodnutí založených na utajované informaci, tak i konkrétnímu posouzení informace obsažené v utajené zprávě č. j. D109/2022-OAM.
44. Soud předesílá, že otázkou rozsahu soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných na podkladě klasifikovaných informací se v poslední době obsáhle věnoval desátý senát městského soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 10 A 11/2023, z jehož rozsudku ze dne 16. 5. 2023, č. j. 10 A 11/2023-54, bude nyní rozhodující senát v podstatných ohledech vycházet.
45. Shodně s desátým senátem zdejšího soudu pátý senát uvádí, že ve věci soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných na podkladě klasifikovaných informací existuje ustálená judikatura správních soudů, jež se původně týkala přezkumu rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ve věci bezpečnostní způsobilosti, avšak zásady v ní formulované lze plně vztáhnout také na nynější věc (obdobně bod 28 rozsudku NSS č. j. 4 As 108/2013-69 z 30. 1. 2014).
46. Postup správních orgánů spočívající v tom, že některé rozhodné informace zůstávají účastníkům správního řízení utajeny a nelze je výslovně hodnotit ani ve vydaném rozhodnutí, podle této judikatury není nepřípustný. Avšak protože takový postup budí pochybnosti o zákonnosti rozhodnutí, musí být vyvážen v rámci soudního přezkumu (rozsudek NSS č. j. 7 As 117/2012-28 z 21. 12. 2012). Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS z 25. 11. 2011 konstatoval, že „[v] bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy - zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož bezpečnostní způsobilost je zkoumána (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy nelze dosáhnout bez účinné soudní kontroly. Proto musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. [...] Soud je v takovém případě ve zvýšené míře než při ‚běžném‘ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Jen za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.). [...] Účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to naopak musí být soud, který ‚supluje‘ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.“
47. Soud je tak povinen zkoumat postup a důvody rozhodnutí v úplnosti, tedy i nad rámec uplatněných žalobních bodů. Zjištěné skutečnosti ovšem musí v odůvodnění svého rozhodnutí popsat jen v těch mezích, aby nepopřel smysl ochrany utajovaných informací. Hodnotit je musí celistvě, důkladně a s velkou obezřetností. Tato obezřetnost, nezbytná při hodnocení

utajovaných důkazů, se přitom jeví shodně ve vztahu k oběma účastníkům soudního řízení. V případě, že by soud zrušil správní rozhodnutí proto, že by utajované důkazy neshledal dostatečnými pro závěr správního orgánu z nich vyvozený, nemohl by jej rovněž dostatečně přesvědčivě odůvodnit. Při respektování těchto mezí nelze od soudu – stejně jako od správního orgánu – vyžadovat natolik konkrétní hodnocení, aby vyšly najevo utajované informace. Nicméně z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být patrné, že se zabýval důvody, pro které bylo správní rozhodnutí vydáno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, čj. 7 As 117/2012-28, č. 2825/2013 Sb. NSS).

48. Ohledně samotného věcného přezkumu informací v režimu zákona o ochraně utajovaných informací Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 11. 2011, čj. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS konstatoval: *„Zjištěné skutkové okolnosti pak musí ve svém souhrnu být přesvědčivým podkladem pro závěr, že v konkrétním případě znamená naplnění určité skutkové podstaty skutečně bezpečnostní riziko. Je zřejmé, že skutkový základ úvahy mohou tvořit v podstatě jakékoli informace, které má příslušný orgán k dispozici, ať již je získal z jakýchkoli zdrojů a jakýmikoli prostředky. Podstatná je jen informační hodnota takových zjištění. Tu je nutno hodnotit ze všech pro věc relevantních hledisek, zejména je nutno hodnotit věrohodnost (a tedy pravdivostní hodnotu) dané informace a také uvážit, zda je správně vykládána a zda ve skutečnosti nemá jiný význam, než jaký se na první pohled jeví. Posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto [...] někdy pro závěr o existenci bezpečnostního rizika postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení.“*
49. Žalovaný popsal žalobcovo jednání jako účast na prosazování zájmů státní moci Ruské federace, týkající se zejména jeho pracovního života. Zároveň uvedl, že utajované informace zasazují žalobcovo jednání do určitého časového rámce, jsou popsány do detailu a působí tím věrohodně. Pokud jde o rozsah poskytnutých informací, působí též přesvědčivě.
50. Soud se v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí s utajovanými informacemi seznámil a naznal, že takový popis je s ohledem na povahu žalobcova jednání a míru ohrožení, které by mohl – teoreticky – představovat pro bezpečnost státu, zejména v současné geopolitické situaci, přezkoumatelný a dostatečně určitý. Naopak pokud by žalovaný byl výrazně konkrétnější, povaha zjištěných informací by byla vyražena do té míry, že by mohl být uvedený veřejný zájem ohrožen. Ve svém souhrnu tak tato zjištění vytvářejí obraz aktuální a závažné hrozby pro bezpečnost státu, jak ji vymezuje i ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky. Pokud by tato tvrzení odrážela skutečnost, byla by podle názoru soudu dostatečná pro zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
51. Kromě významu utajovaných informací se však soud musí zabývat také jejich věrohodností. Z informací musí být zřejmé, jakým způsobem byly získány, aby si soud mohl utvořit představu o tom, zda odrážejí skutečný stav věcí a zda nejsou zcela či zčásti zkreslené nebo smyšlené. Z kontrolní funkce správního soudnictví vůči veřejné správě totiž vyplývá, že soud nemůže policii nebo bezpečnostní službě uvěřit, aniž by měl možnost si ověřit, že její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích (rozsudek NSS č. j. 4 As 108/2013-69 z 30. 1. 2014, bod 31, nebo rozsudek NSS č. j. 4 Azs 400/2021-29 z 24. 3. 2022, bod 31).
52. V rozsudku č. j. 4 As 108/2013-69 NSS vyložil, že *„[p]o policii není pro účely předmětného správního řízení žádána nepochybná jistota o pravdivosti jí poskytovaných informací. [...] Pro účely*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

předmětného řízení by tedy postačoval konkrétní popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policie uvedené informace za věrohodné.“ (Obdobně srov. rozsudek č. j. 2 Azs 259/2019-28 z 12. 3. 2020.) Zároveň NSS vyjádřil pochopení pro složité postavení policie (a totéž platí o zpravodajských službách): „Pokud uvolní konkrétní o tom, jak informace získala, může tím, že se, byť i v režimu nakládání s utajovanými informacemi, k nim dostanou další subjekty, konkrétně příslušní soudci, potenciálně ohrozit zdroj informací či výsledky práce policie, neboť každé rozšíření okruhu subjektů, které k utajované informaci mají přístup (i když jsou povinny s ní nakládat v režimu příslušného stupně utajení), zvyšuje riziko jejího vyzrazení. Na druhé straně, pokud tak neučiní, její informace nemohou být dostatečným podkladem pro závěr o tom, že další pobyt žalobce není v souladu se zájmy České republiky. Pokud stěžovatel [Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců] nebude schopen existenci činnosti žalobce v rozporu se zájmy ČR dovést i z jiných, na utajovaných informacích získaných od Policie ČR nezávislých podkladů, může se stát, že nebude schopen unést své důkazní břemeno ohledně neslučitelnosti dalšího pobytu žalobce se zájmy ČR. Tuto volbu však za stěžovatele a s ním spolupracující Policii ČR nemůže vyřešit soud tím, že rezignuje na svoji kontrolní funkci, je-li mu zákonem na základě čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod svěřena. Je na uvedených orgánech, aby zvážily, zda větším rizikem je poskytnutí příslušných informací soudu, anebo rezignace na jejich uplatnění v předmětném řízení.“ (Obdobně rozsudky NSS č. j. 8 As 73/2012-43 z 27. 8. 2013, č. j. 3 Azs 239/2015-35 z 8. 9. 2016 nebo č. j. 4 As 253/2018-42 z 29. 11. 2018.)

53. V tomto ohledu tvrzení bezpečnostní složky neobstojí. Bezpečnostní složka totiž pouze uvedla, že použila určitý počet zdrojů a zhodnotila stupeň jejich spolehlivosti. Taková míra neurčitosti tvrzení však soudu neumožňuje učinit si žádnou představu o věrohodnosti poskytnutých informací.
54. Pokud si soud není schopen učinit žádnou představu o věrohodnosti poskytnutých informací, nemůže ani dospět k závěru, že žalovaný unesl důkazní břemeno ohledně prokázání naplnění skutkové podstaty § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a neslučitelnosti pobytu žalobce na území ČR se zájmy České republiky. Zjednodušeně řečeno, přijal-li by soud žalovaným předloženou informaci jako dostatečnou, musel by pouze „slepě“ věřit správním orgánům, čímž by nebyla naplněna výše zmíněna prezkumná funkce soudu. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisech oporu a vyžaduje zásadní doplnění.
55. Příslušná bezpečnostní složka státu navíc v jí podané utajované informaci sama konstatovala, že již orgánům státu předala veškeré informace týkající se tohoto případu, které mohla, a že žádné další informace o svých zdrojích a metodách neposkytne, neboť by to ohrozilo její důležitý zájem.
56. Nyní je na bezpečnostní složce státu, aby vyhodnotila, zda je pro ni větším rizikem poskytnutí požadovaných informací příslušnému orgánu státu, nebo rezignace na jejich uplatnění v daném řízení. Pakliže však bezpečnostní složka odmítne poskytnout informace potřebné pro ověření věrohodnosti jejích tvrzení, nemohou být tato tvrzení podkladem pro vydání jakéhokoli rozhodnutí zasahujícího do veřejných subjektivních práv osob.
57. Závěrem vypořádání této otázky soud uvádí, že si je vědom odlišného názoru osmého senátu zdejšího soudu, který v rozhodnutí ze dne 21. 6. 2023, č. j. 8 A 75/2023-75, dospěl k závěru, že shodná utajená informace splňuje i podmínku dostatečné věrohodnosti (pravdivostní podmínku). Z důvodů uvedených výše však nyní rozhodující senát s tímto posouzením věci nesouhlasí.
58. K ostatním žalobním námitkám soud uvádí následující.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

59. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný řádně nevypořádal s důkazními návrhy a že rozhodnutí trpí vnitřní rozporností, soud nejprve připomíná, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
60. V posuzované věci žalovaný na str. 7 až 12, zejména pak na str. 10 až 12, reagoval na vyjádření žalobce ze dne 17. 1. 2023 a podrobně odpovídal na jednotlivé žalobcem uplatněné námitky. Srozumitelně uvedl, že s ohledem na obsah utajované informace není prokázání skutečnosti, že pomáhal státním příslušníkům Ukrajiny relevantní pro řádné posouzení věci. Proto navrhované důkazy neprovedl, vyjádřil se i k navrhovanému výsledku žalobce. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že provedení výsledku k tvrzení o pomoci Ukrajině považuje za nadbytečné i s ohledem na doložené listinné důkazy. Žalovaný uvedl, že není oprávněn prokazovat pravdivost utajované informace, natož, aby tak činil skrz výsledek žalobce. Městský soud považuje takto pojaté odůvodnění za řádně přezkoumatelné a závěry žalovaného za logické a opřené o znalosti zákonů a jiných právních předpisů. Rovněž přisvědčuje tomu, že za zjištěných okolností jsou žalobcem v žalobě navrhované výsledky dalších osob pro rozhodnutí věci rovněž irelevantní.
61. Tuto žalobní námitku tak nepovažuje soud za důvodnou.
62. Žalobce dále namítá nezákonnost paralelního vedení souvisejících řízení různými orgány, konkrétně, že řízení ve věci zrušení zaměstnanecké karty žalobce vedla Komise, kdežto řízení v nyní posuzované věci žalovaný. Má za to, že zvolený postup byl učiněn v rozporu s ust. § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu, a to k tíži žalobce.
63. Podle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu nadřízený správní orgán může na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně.
64. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že Komise je orgánem žalobci nadřízeným, disponující násobně lepším odborným vybavením než žalovaný, o žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia žalovaný rozhodl později než Komise, a to v duchu vzájemného souladu postupu v obou věcech (§ 8 odst. 1 správního řádu), které spolu souvisejí.
65. Soud, shodně s žalovaným, zvolený postup považuje za logický, nepřičítá se základním zásadám správního řízení, zejména pak citované zásadě souladného postupu v obdobných řízeních a zásadě dobré správy.
66. Soud rovněž souhlasí se závěrem žalovaného, že obě citovaná řízení jsou samostatnými řízeními, přičemž, pokud žalobce chtěl, aby některé z vyjádření podaných v jiné věci bylo bráno v potaz ve věci nyní posuzované, měl je žalovanému předložit.
67. Ani tuto žalobní námitku tak nepovažuje za důvodnou.
68. K výtce ve věci neúplného zjištění skutkového stavu spočívající v tom, že žalovaný nedostatečně uplatnil zásadu vyšetřovací ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, soud uvádí, že řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je řízením návrhovým, kdy žadatel je tím, kdo disponuje předmětem řízení a stíhá jej povinnost tvrzení a povinnost důkazní.
69. Soud nicméně souhlasí s žalobcem v tom, že závěr žalovaného, že žalobcova podpora Ukrajiny by mohla být krycím jednáním, je závěrem spekulativním a založeným na domněnkách žalovaného. Jak však bylo uvedeno shora otázka míry a upřímnosti pomoci Ukrajině není v posuzované věci otázkou rozhodnou pro meritorní posouzení věci. Tento dílčí nedostatek

napadeného rozhodnutí tak nepředstavuje vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. K otázce případné nezákonnosti neprovedení výsledku žalobce se soud již vyjádřil v bodě 60 výše.

70. Ve vztahu k námitce nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud uvádí, že tuto otázku je žalovaný povinen posuzovat ve vztahu k aktuální situaci cizince. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí soud ruší, považuje vypořádání této námitky za dané situace za nadbytečné.
71. Ve vztahu k žalobní námitce týkající se odejmutí možnosti účinně uplatňovat procesní práva tím, že žalovaný žalobci neumožnil konkrétněji se seznámit s obsahem utajené zprávy (viz bod II. 4 tohoto rozsudku), soud odkazuje na závěry uvedené v bodech 47 až 57 tohoto rozsudku. K dalším dílčím bodům této námitky (opět viz bod II. 4 tohoto rozsudku) pak doplňuje, že ze správního spisu vyplynulo, že přípisem ze dne 17. 1. 2023 žalobce žalovaného požádal, aby se součástí spisového materiálu stal veškerý spisový materiál, který k jeho osobě v souvislosti s pobytovou agendou žalovaný vede nebo vedl. Žalobce současně uvedl, že bez nahlédnutí do tohoto úplného spisového materiálu nemůže náležitě uplatňovat procesní práva účastníka řízení. Přípisem ze dne 9. 2. 2023, č. j. OAM-44670-14/DP-2022, žalovaný vyrozuměl žalobce o možnosti nahlédnout do správního spisu, včetně materiálů cizinecké evidence, což žalobce, resp. jeho právní zástupce, dne 27. 2. 2023 učinil. Ačkoli žalobci muselo být z nahlédnutí do spisu známo, že žádné další okolnosti ve věci obsahu utajované informace mu sděleny nebudou, žádné doplňující vyjádření ve věci nepodal. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 30. 3. 2023.
72. Žalobní námitku, že žalovaný neumožnil žalobci opětovně se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí poté, co žalobce požádal o upřesnění obsahu utajené informace, tak soud neshledává důvodnou.
73. K námitce porušení povinnosti poučovací upravené v § 4 odst. 2 správního řádu soud odkazuje na str. 10 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl: „S ohledem na podrobné vyjádření žadatele ohledně jeho vztahu k současné geopolitické situaci, avšak i s ohledem na povinnost nezpřístupňovat obsah utajovaných informací, může správní orgán reagovat pouze tak, že tento pečlivě zhodnotil vyjádření žadatele, ve kterém žadatel rozporuje obsah utajované informace a naopak deklaruje svůj vztah a pomoc Ukrajině po napadení Ruskem, kterou prokázal i příslušnými doklady, nicméně ze stanoviska poskytnutého správnímu orgánu vyplývají takové informace, které naopak naznačují, že jednání žadatele je v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky. Utajovaná informace se vztahuje jmenovitě k žadateli a popisuje takové skutečnosti, na základě kterých lze učinit závěr, že v případě žadatele existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.“ (zrušení doplněno soudem) Na str. 11 napadeného rozhodnutí žalovaný reagoval na další námitky žalobce uvedené v jeho vyjádření ze dne 17. 1. 2023.
74. Z uvedené citace vyplývá, že žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi namítanými žalobcem v jeho vyjádření ze dne 17. 1. 2023, a to včetně návrhů na dokazování. Z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, že by tvrzení žalobce a jeho důkazní návrhy byly považovány za neurčité či jinak nejasné. Soudu tak není zřejmé, k jakému porušení poučovací povinnosti tvrzení žalobce směřuje.
75. Ve vztahu k přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce neposkytl žádné informace ohledně případné nemožnosti vycestování do Ruské federace, stejně tak se nijak nevyjádřil k dopadům rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
76. Dovolává-li se žalobce, že žalovaný jej měl podle § 4 odst. 2 správního řádu vyzvat k doplnění tvrzení, souhlasí městský soud s žalovaným, že zásada daná v citovaném ustanovení odpovídá

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

povinnosti správních orgánů poučovat o procesních právech a povinnostech. Do této poučovací povinnosti nepatří návod, co by měl účastník řízení učinit, aby dosáhl jím žádaného výsledku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76). Soud rovněž souhlasí s žalovaným, že § 45 odst. 2 správního řádu dopadá na povinnost správního orgánu odstraňovat vady žádosti. Toto ustanovení tak nestanoví povinnost správního orgánu poučovat o případném (blížícím se) neúspěchu ve věci.

77. Ve vztahu k žalobní námitce týkající se nesprávného právního posouzení věci (bod II. 5 tohoto rozsudku) soud uvádí, že tato námitka byla vypořádána v bodech 47 až 57 tohoto rozsudku. Otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí se pak soud nezabýval, a to s ohledem na zrušující výrok tohoto rozsudku, kdy v novém rozhodnutí bude žalovaný znovu posuzovat jeho přiměřenost s ohledem na aktuální stav věci.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

78. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí na základě utajovaných informací od bezpečnostní složky státu, které by v případě své pravdivosti (resp. dostatečné pravděpodobnosti) odůvodnily zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Tyto informace však neobsahovaly žádné údaje o zdrojích informací a způsobu jejich získání, potřebné pro ověření jejich věrohodnosti. Tvzení bezpečnostní složky tak nemohla být podkladem pro zamítnutí žalobcovy žádosti. Městský soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V tomto řízení bude záležet na tom, zda bezpečnostní složka poskytne žalovanému podklady nezbytné pro ověření věrohodnosti jejich tvrzení. Pokud by tak učinila a žalovaný by tuto věrohodnost ověřil, mohl by žalovaný opětovně přistoupit k zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, pakliže budou splněna i další hlediska (posouzení přiměřenosti dopadů do rodinného života a soukromého života žalobce).
79. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)], paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto dvou úkonů (§ 13 odst. 4) a částkou 1 428 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %, neboť žalobcův zástupce je registrována k placení DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobcovy náklady zastoupení advokátem tak činí 8 228 Kč a náklady řízení celkem 11 228 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobci v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).
80. O nákladech řízení osoby na řízení zúčastněné § 60 odst. 5 s tím, že jí žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28.07.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.